

imod, at min Henstilling imødekommes. Det siges ikke at være usædvanligt, at Folk ønsker Navneforandring ikke for af Skønhedshensyn eller af rent praktiske Grunde at faa et særpræget Navn, men for at komme bort fra en Fortid, som ikke har gjort dem Ære. En Mand, der er straffet for en Forbrydelse, vil mængden Gang nødtigt sit øvrige Liv igennem ved sit Navn minde om sit Fejltrin, eller det kan have Betydning for hans Familie, at der dækkes derover; det kan være en Hjælp for ham selv til et uplettet borgerligt Liv i Fremtiden eller lette denne for hans Familie. Man bør vistnok respektere en saadan Bestræbelse, selv om den i visse Tilfælde kan være uægte, og bør derfor neppe udtrykkelig henlede Opmærksomheden paa, at det nye Navns Indehaver er Manden med den plettede Fortid. Jeg beder om, at denne Side af Sagen ogsaa maa blive taget i Betragtning, naar Spørgsmaalet efter Løfte overvejes.

Saa er der ved selve Lovforslaget noget, jeg gerne vil pege paa. Jeg tvivler noget om, at det har en tilstrækkelig vid Horisont. Der er ved dets Affattelse vistnok ikke tænkt paa, at det i Sønderjylland ogsaa vil komme til at gælde tysktalende Statsborgere, der kunde ønske Navneforandring paa Grundlag af deres eget Modersmaal. For sligt findes der formentlig i den bestaaende Lov ingen udtrykkelig Hjemmel. Den fremhæver jo — og den Gang, den blev vedtaget, med fuld Føje —, at de nye Navne skal stemme med dansk Sprogton. Det Lovforslag, vi nu behandler, skulde nødtigt volde Vanskeligheder eller vække Strid og Misfornøjelse, og det var maaske derfor ikke af Vejen, om man underkastede det en kort Udvalgsbehandling, ved hvilken man kunde undersøge Sagen, forhandle med Ministeren derom og om fornødent stille Ændringsforslag i den paapegede Retning.

Justitsministeren (Rytter): Hvad angaar de første Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, at straffede Personer undertiden søger Navneforandring for at faa et nyt Navn, under hvilket de ikke er kendte, hvilket skulde gøre det lettere for dem at komme ind paa en bedre Livsbane o. s. v., kan jeg sige, at det selvfølgelig er rigtigt, og der bliver ogsaa allerede nu taget Hensyn til saadanne Forhold; der er flere Eksempler i Ministeriet paa, at der er givet Navneforandring netop med saadanne Forhold for Øje. I de Tilfælde, jeg kan huske for Øjeblikket, drejer det sig navnlig om Børn,

der søger at faa et andet Navn, og det er blevet efterkommet i mange Tilfælde.

Hvad derimod angaar det andet Spørgsmaal, at vi skulde bort fra selve det, som er Princippet i Loven, at de nye Navne skal hvile paa dansk Sprogton, og gøre dette af Hensyn til Forhold i Sønderjylland, skal jeg sige, at jeg vilde for mit Vedkommende anse det for uheldigt, at vi gik bort fra det, som nu har været Princippet i 16—17 Aar, at Navnene skal have dansk Sprogklang. Det er en god Regel, og navnlig er det godt for Ministeriet at have den, idet vi tidt faar Andragender om, at man vil have ganske mærkværdige Navne. Et Tilfælde, som jeg lige i Øjeblikket husker, er, at en Mand, der havde været i Italien, nu gerne vilde have et italiensk Navn, men det vilde man dog ikke være med til at give ham — ganske naturligt, idet det vel nok vil være ret urimeligt, at et dansk Ministerium giver en dansk Mand et italiensk Navn. Navneforandring i Sønderjylland tror jeg ikke vil komme til at dreje sig om saa mange Tilfælde, at man af den Grund bør gaa bort fra det, som er Lovens Princip, at det skal være Navne med dansk Sprogton. Vi maa ogsaa huske paa, hvad jeg tror, at det ærede Medlem noget overser, at Lovforslaget her er kun gældende for de Tilfælde, hvor det er Politimesteren, der tager Affære; det griber ikke ind i de Tilfælde, hvor Ministeriet giver en Mand Navneforandring. Den Ret, Ministeriet har, bestaar fremdeles uanfægtet af dette Lovforslag. Hvis der derfor skulde komme særlig grelle Tilfælde, har Ministeriet fremdeles den Bemyndigelse, som det ærede Medlem ønsker, det skal have. Ganske vist kan Navneforandring saa ikke ske fra Politimesterens Side, men skal gives ved kongelig Bevilling. — Jeg vil altsaa fra raade at gaa til at fravige det Princip, hvorpaa Loven hviler, nemlig at den lette Adgang til Navneforandring skal være afhængig af, at Navnet har dansk Sprogton.

Trier: Det er paa ingen Maade min Mening, at vi skal fravige det, som er Lovens nuværende Princip. Jeg finder ogsaa, at det er ganske naturligt, at vi forlanger, at de Navne, der her i den danske Befolkning gives til Ansøgere, er Navne med dansk Sprogton. Jeg mente blot, det vilde være praktisk, om der for Ministeriet var en Hjemmel til, hvor det ikke var Danske, men Tyske indenfor Danmarks Grænse, der søgte Navneforandring, da at kunne give dem denne Bevilling i Overensstemmelse med